

HOTZA

Noa Martínez Azofra

Narbaxa (Araba)

Bainuontzitik ateratzen den ur-lurrunaren usain gozoak lixibaren kiratsa estaltzen du. Izarak erre ditut jada, baita arropa guztiak ere. Zu hor zaude, begi ilun distiragabe horiekin niri begira. Normalean baino zuriago zaude, izotza bezala; hotz eta zuri. Zurrun zaude, ni, bestalde, oso lasai; bular gainetik pisu handia kendu dut, ez naiz errudun sentitzen. Oraindik ez dut poltsa bota, baina orain horrek ez nau arduratzen; goxo nago bainuontziko apar zuriaren artean. Bai, lasai nago.

Usain desatsegina duzu, baina esan beharra dut, zure goizetako kafe-usaina baino gustukoago dudala. Bainu honen ondoren kotxea hartuko dut, urrun joango naiz, ez dakit nora, baina urrun. Nirekin eramango zaitut, atzealdean, poltsa beltzaren barruan.

Eserlekua hotz dago, normalean baino gehiago. Zure amak oparitutako botak aldean daramatzat, gabonetan oparitu zizkidanak. Gau hartan oihuak izan ziren sukaldean, bi plater apurtu zenituen, eta kristalezko ontzi bat... Ez dut uste inoiz hainbeste malko isuri dudanik. Bota hauek jantzita neuzkan

etxeko paretak margotu genituenean ere; txokolate beroak eta gaztain erreak egin zenizkidan gero. Kartetan egin genuen sutondoan, eta bertan lo geratu ginen. Hurrengo goizean garrasika esnatu ninduzun, nire erruz beranduegi esnatu zinela leporatu zenidan. Biak haserretu ginen, eta nik, negarrez bukatu nuen; besarkada bat eman zenidan eta betiko «lasai, ez da ezer gertatzen» baten ondoren, musua doan eman zenidan kopetan. Gau hartan afaria genuen lagunekin; gau osoan ez ninduzun begiratu, ezta hitzik esan ere; lagunekin egon zinen barrezka nik nire platerari begiratzen nion bitartean. Desatsegina izan nintzela esan zenidan, hotza, inorekin hitz egin ez nuelako; lotsagabe hutsa, zure lagunen aurrean lotsagarri uzteagatik.

Ordubete pasatu da jada etxetik atera garenetik. Lehen aldia da hainbeste denbora eman dugula borrokatu gabe; lehen aldia, gidatzen dudan bitartean eskutik heldu ez didazula; lehen aldia, hitz bat bera ere esan ez duzula. Ez da isiltasuna, isiltasun zaratatsua baizik, hainbeste gauza esaten dituen isiltasuna.

Bernadette Carrollen *Laughing on the outside* entzuten goaz. Abesti hori nirekin dantzatu zenuen lehen aldian, luxuzko jatetxe *pijo* horietako batean geunden. Abestia entzun zenuen momentuan bertan, eskutik hartu ninduzun eta dantzan hasi zinen, inor begira egongo ez balitz bezala. Jatetxe osoa hankaz gora jarri zenuen; jende guztia dantzan hasi zen, baita dantzan edota irribarrez inoiz imajinatuko ez nituzkeen gizonak ere. Iskanbila handia sortu zenuenez, jatetxetik bota gintuzten

eta zure apartamentuan bukatu genuen gaua, *Glimom Girls* ikusten.

Ordutik aurrera, ostiralero elegante janzten ginen, afari berezia prestatzen genuen, ardo botila irekitzen genuen, biniloa kutxatik atera eta, dantzan hasi... Ostiral guztietan, gaur izan ezik.

Ez nituen errepide honen gorabehera hain gogorrak gogoratzen, baina azkenean, iritsi gara etxetxora. Ez da aldatu, berdin jarraitzen du; egur-usaina, urteetan margotu gabeko paretak, leiho zaharrak eta inguruko landareak. Goxotasun sentrazioa ematen du, babesa.

Etxe honetara etorri ginen lehenengo aldia, atzoko kontua balitz bezala oroitzen dut. Nire osabarena zen, udazken zoragarri hartan oparitu zigun. Orduan ez genuen etxerik, zure apartamentutik nirera bueltaka ematen genuen eguna. Hasieran asko kostatu zitzaizun hiriko bizitzatik aldentzea, baina gutxika, zuhaitzen eta goizeko kafearen usainera ohitzen joan zinen.

Etxe honetan eduki genuen gure lehenengo katu, gure lehenengo borroka, gure lehenengo gabonetako afaria, lehenengo plater apurtua, lehenengo mahai-joku gaua, lehenengo negarrak, lehenengo pelikula-gaua, idatzi zenidan lehen abestia, lehen oihuak... Lehenengo ihesaldia liburutegira. Hase-urretzen ginen bakoitzean, liburutegira joaten nintzen. Orduak ematen nituen bertan, liburu zahar artean murgilduta. Lasaitasuna ematen zidan leku hark; ez nuen zutaz arduratu behar, zure oihuez. Nire babeslekua zen, txita baten habia bezalakoa. Liburuen artean seguru sentitzen nintzen,

nire sentimenduak atera nitzakeen. Zurekin ordea, ezinezkoa zen. Bukatuta dagoen puzzle batentzat pieza txikietan haustea bezela zen, mugituko ez den pareta bat bultzatzea, inork erantzungo ez dion dei bat egitea, inoiz iritsiko ez den eskutitz bat itxarotzea; ipar-haizearen kontra hegan egitea bezala zen.

Egia esanda, ez naiz egindakoaz damutzen. Pozik nago, libre sentitzen naiz, oparitu zenidan ardo botila garesti hura irekiko dut ospatzeko. Ez dut uste inoiz orain baino hobeto sentitu naizenik, mundua bukatu arte oinutsik dantzatzeko gogoia dut. Ez dut inungo presarik, orain ez dut ezertaz arduratu behar, sabelean nuen sentimendu-korapiloa askatu dut jada.

Orain arte ezin nion zu maitatzeari utzi, negarez uzten ninduzunetan ere ez nintzen gai. Orain, ordea, esan zenizkidan gauzez, zure promesez eta nire barkamenaz barre egiten dut. Orain gai naiz zugan pentsatzeko eta inongo sentimendurik ez sentitzeko, gorrotoa eta nazka izan ezik.

Zure aitak oparitutako plater garestiak apurtzen ari naiz, inoiz ez ditut gogoko izan. Musika-bolumen altuenean dut jarrita, nire mamuak entzun ahal ez izateko. Errekara noa bainu bat hartzera; ilundu du dagoeneko, ura hotza dago, zure bihotza bezala. Gustatzen ez zaizun bikinia jantzi dut, jartzen uzten ez zenidan hura. Zu gabe gehiago disfrutatzen dut. Kateak apurtu ditut.

Idatzi nizkizun eskutitz eta istorio guztiak sartu ditut uretara, hitzak apurka-apurka itotzen doaz, inoiz erantzun ez zenien hitzak. Zuretzat ez naizen pertsona bat bihurtu nintzen; gozoa,

leuna, alaia... Baina, azken batean, arkumearen azpian otsoa izkutatzen da. Neure buruari iruzur egin nion, maskara faltsua eramane nuen urteetan zehar. Orain, naizena izateko gai naiz, psikologo-emakumeak kontu handiz ibiltzeko esan zidan; neure burua kontrolatzeko. Hala ere, ez diot kasurik egingo; neure burua txotxongiloa izateaz eta edozeinek mugi ditzakeen sokeaz loturik egoteaz nekatuta nago jada. Nahi dudana egingo dut, nahi dudana jantziko dut; neugan pentsatuko dut. Ez dut ezertaz arduratu behar, ondo nago, ondo baina hobeto.

Bihar, beharbada, kezkatuko naiz, baina ez zait damutuko, ez naiz inoiz gertatutakoaz damutuko.

Oraingoz, uretan geratuko naiz, ur hotz honetan. Gora begira, ilargi ederrari begira, nire gorputza ur hotzak kulunkatzen duen bitartean.